Schubert András

Három virágocska Dorothy Parkertől Dorothy Parkernek

Egy pompás rózsa

Egy szál virág. Mióta átölelt
Ennyit üzent. Mást nem tudok róla.
Bíbor kelyhe ködillatot lehelt:
Egy pompás rózsa.

Hisz értem én, a virág mit beszél:
"Szirmomban lásd az ő szívét!" – ezt mondja.
Szerelmet vall, mióta ember él
Egy pompás rózsa.

De teszem azt: egy pompás limuzint –
Bárki – miért nem küld nekem soha?
Ó, nem. Az én jutalmam mi is már megint?
Egy pompás rózsa.

Esteli kankalin

E földöntúli fehér lényre
Nem eshet a hajnal fénye.
Tán a szelíd hold meri
Gyöngéden megérinteni.
Az árnyékban lel rejteket
Ha letérdelsz, tán felfeded.
De titkait megőrzi féltve,
Soha nem lesz senkié se.
Le ne szakítsd! Ne nyúlj hozzá!…
Egy csöppet se hasonlítok rá!

Ibolyácskák

Meghúzódtok aprón, gyöngén,
Testvérkéim, pont úgy, mint én.
Mennyei szép műremekek –
A hasonlat itt megreked.

(Fordította: Schubert András)

One perfect rose

A single flow'r he sent me, since we met.
All tenderly his messenger he chose;
Deep-hearted, pure, with scented dew still wet—
One perfect rose.
I knew the language of the floweret;
"My fragile leaves," it said, "his heart enclose."
Love long has taken for his amulet
One perfect rose.
Why is it no one ever sent me yet
One perfect limousine, do you suppose?
Ah no, it's always just my luck to get
One perfect rose.

The evening primrose

You know the bloom, unearthly white,
That none has seen by morning light—
The tender moon, alone, may bare
Its beauty to the secret air.
Who'd venture past its dark retreat
Must kneel, for holy things and sweet
That blossom, mystically blown,
No man may gather for his own
Nor touch it, lest it droop and fall...
Oh, I am not like that at all!

Sweet violets

You are brief and frail and blue.
Little sisters, I am, too.
You are Heaven's masterpieces –
Little loves, the likeness ceases.